Karl May

De schat in het Zilvermeer

Band 1

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1. Old Firehand

Het was omstreeks de middag van een zeer warme dag in juni dat de 'Dogfish', een van de grootste passagiers- en vrachtschepen van de Arkansas, met haar machtige schepraderen de wateren van de stroom geselde. Zij had in de vroege morgenuren Little Rock verlaten en moest nu spoedig Lewisburg bereiken om daar aan te leggen.
Deze stoomschepen lijken uiterlijk helemaal niet op de schepen die wij gewoonlijk op onze bevaarbare rivieren zien. Een zeer groot vaartuig met opvallend platte bodem vormt als het ware de onderbouw. Hierdoor wil men met het oog op de vele ondiepe plaatsen en zandbanken in de Noordamerikaanse rivieren trachten ongelukken te vermijden. Op dit vaartuig verheft zich dan een bouwwerk dat veel weg heeft van een huis met twee verdiepingen. Gelijkvloers, om het dan zo maar te noemen, op het onderste dek dus, staan de stoomketels en de machines die de machtige schepraderen in beweging brengen en tevens liggen hier de kolen en de vracht. Ook is hier de bemanning ondergebracht en is er plaats voor passagiers die zo goedkoop mogelijk willen reizen. Op de eerste en tweede verdieping bevinden zich de kajuiten van de beter betalende reizigers evenals de salons, zoals eetzaal, rooksalon en-

zovoort. Helemaal boven strekt zich nog een soort zonneterras uit.
De tocht stroomopwaarts was altijd zwaar en de stoomboot snoof en stampte dan ook behoorlijk om aan de eisen van degenen die ze aan boord had, te voldoen.
De grote hitte had de beter gesitueerde reizigers in hun hutten en kajuiten gedreven, de meeste dekpassagiers lagen echter achter vaten, kisten en andere bagage om zich het rusten wat te veraangenamen. Voor deze passagiers had de kapitein een buffet laten opstellen waarop allerlei glazen en flessen stonden waarvan de inhoud zo scherp was dat deze beslist niet voor een verwende tong en verhemelte in aanmerking kwam. Achter deze tapkast zat een door de hitte afgematte kelner met dichte ogen te knikkebollen. Wanneer hij af en toe zijn ogen opsloeg kwam er een zachte vloek of een andere krachtterm over zijn lippen. Zijn wrevel gold een groep van ongeveer twintig mannen die voor de tapkast in een kring op de vloer zaten en de beker met dobbelstenen van hand tot hand lieten gaan. Er werd om een zogenaamde ‘drink’ gespeeld, hetgeen betekende dat de verliezer aan het einde een rondje moest geven. Hierdoor kon de kelner het dutje waar hij zoveel zin in had niet genieten. Deze mannen waren vast niet op de steamboat voor ’t eerst met elkaar in

contact gekomen, daarvoor was hun omgang te vertrouwelijk en ze schenen elkaar ook goed te kennen, zoals uit diverse uitlatingen bleek. Ondanks deze algemene verbroedering scheen er toch iemand onder hen te zijn die een zekere autoriteit had. Ze noemden hem cornel, een gebruikelijke verbastering van het woord kolonel, overste.

Deze man was lang en mager, zijn gladgeschoren gezicht was spits en scherp besneden. Zijn kortgeknipt haar was knalrood, hetgeen duidelijk te zien was, daar hij zijn oude, afgedragen vilthoed ver naar achteren had geschoven. Zijn kleding bestond uit zware, met spijkers beslagen leren schoenen, een nanking broek en een kort jack van dezelfde stof. Een vest droeg hij niet, maar in plaats daarvan een vuil, ongestreken shirt met een grote kraag die wijd openstond en zijn blote, door de zon verbrande borst liet zien. Om zijn heupen had hij een rode doek met franje geknoopt waaruit het heft van een mes en de kolven van twee pistolen staken. Achter hem lag een vrij nieuw geweer en een linnen rugzak met twee banden.

De andere mannen droegen dezelfde nonchalante en vuile kleding, maar ook hun bewapening was prima in orde. Niet een was er onder hen die je op het eerste gezicht zou vertrouwen. Ze dobbelden met ware hartstocht en sloegen daarbij een taal uit

die iemand met een beetje fatsoen in zijn lijf geen minuut lang zou kunnen aanhoren. Ze hadden beslist al de nodige drinks achterovergeslagen want hun gezichten waren niet alleen door de zon maar ook door de brandewijn verhit.
De kapitein was naar de stuurman op het achterdek gegaan om hem een paar noodzakelijke aanwijzingen te geven. De stuurman vroeg hem daarna: 'Wat vindt u van die kerels die daar zitten te dobbelen, captain? Als u 't mij vraagt, geen boys die je graag aan boord neemt.'
'Ik denk er net zo over,' beaamde de aangesprokene. 'Ze geven zich wel uit voor harvesters[1] die naar het Westen willen om zich op de farms te verhuren, maar ik zou niet graag de man zijn aan wie ze werk vragen.'
'Well, sir, ik voor mij houd ze voor echte, onvervalste tramps[2].' 'Ik zou 't ze ook niet aanraden, ons last te bezorgen. We hebben hands[3] genoeg aan boord om ze in de oude, dierbare Arkansas te smijten. Maar maak je klaar om aan te leggen. Over tien minuten komt Lewisburg in zicht.'
Inderdaad zag men weldra de huizen van genoemde plaats die het schip met een langdurig gillen van de stoomfluit begroette. Van de kade werd het teken gegeven dat het schip vracht en passagiers mee moest nemen.

De plaats was toen lang nog niet zo groot als nu. Bij de aanlegplaats stonden alleen een paar leeglopers. Er hoefden slechts een paar kisten en pakketten ingeladen te worden en het aantal nieuwe passagiers dat aan boord kwam bedroeg niet meer dan drie. Een van hen was een blanke, een grote, opvallend krachtige gestalte. Hij had zo'n dichte, donkere baard dat alleen zijn ogen, neus en het bovendeel van zijn wangen te zien waren. Op zijn hoofd droeg hij een oude muts van beverbont die in de loop der jaren zo goed als kaal was geworden en zijn oorspronkelijke vorm volkomen verloren had. Zijn pak bestond uit een broek en een jasje van sterk, grijs linnen. In zijn brede, leren riem staken twee revolvers, een mes en een aantal kleine voorwerpen die voor de westman onontbeerlijk zijn. Bovendien bezat hij een zware dubbelloopsbuks waaraan hij een lange bijl had vastgebonden.

Toen hij het reisgeld betaald had wierp hij een onderzoekende blik in het rond. Hierbij Viel zijn oog op de mannen die van hun spel waren opgestaan om te kijken wie er aan boord kwam. Hij zag de cornel. Zijn blik gleed onmiddellijk verder, als had hij hem helemaal niet opgemerkt. Maar terwijl hij de afgezakte schachten van zijn hoge waterlaarzen over zijn machtige dijen trok bromde hij in zichzelf: 'Behold! Als dat niet rooie Brinkley is dan mogen ze me ro-

ken en met huid en haar opvreten! Hopelijk herkent hij mij niet.'
De man die hij bedoelde was bij zijn aanblik ook even geschrokken. Op gedempte toon zei hij tegen zijn makkers: 'Kijk eens naar die zwarte kerel! Is er iemand van jullie die hem kent?' Deze vraag werd ontkennend beantwoord.
'Nou, ik moet hem toch wel eens gezien hebben en wel onder omstandigheden die voor mij niet erg prettig waren. Daar staat me zo iets van bij.'
'Dan zou hij jou toch ook moeten kennen,' meende een van hen. 'Hij heeft ons vluchtig opgenomen en op jou helemaal geen acht geslagen.'
'Hm! Misschien schiet 't me nog wel te binnen. Of ik kan nog beter vragen hoe hij heet. Als ik zijn naam hoor weet ik meteen waar ik aan toe ben. Laten we hem een drink aanbieden!'
'Als hij die aanneemt!'
'Dacht je van niet? Jullie weten allemaal dat dat een grote belediging zou zijn. Als je iemand een borrel aanbiedt en hij weigert, dan heb je in dit land het recht met het mes of het pistool te antwoorden en als je hem koud maakt dan kraait er geen haan naar.'
'Hij ziet er anders niet naar uit dat je hem iets kunt laten doen waar hij geen zin in heeft.'
'Pshaw! Wedden?'
'Ja, wedden, wedden!' klonk het rondom. 'Wie ver-

liest geeft drie rondjes.'
'Mij best,' verklaarde de cornel.
'Mij ook,' zei een ander, 'maar er moet gelegenheid zijn tot revanche. Drie weddenschappen en drie rondjes.'
'Met wie?'
'Nou, eerst met de zwarte die jij beweert te kennen zonder te weten wie hij is. Dan met een van die gentlemen die daar naar de oever staan te gapen. Laten we die grote nemen die daar staat als een reus onder de dwergen. En als derde die Indiaan die met zijn jongen aan boord gekomen is. Of ben ie soms bang voor hem?'
Een algemeen gelach weerklonk als antwoord op deze vraag en de cornel zei verachtelijk: 'Ik bang voor dat rooie smoel? Pshaw! Dan nog eerder voor die reus tegen wie jullie me op willen hitsen. The devil, wat moet die vent sterk zijn! Maar juist zulke reuzen hebben dikwijks geen grijntje moed en hij is zo sjiek en fijn uitgedost dat ie wel niet zal weten hoe hij met mensen van ons slag om moet gaan. Ik neem dus de weddenschap aan. Een borrel met elk van die drie. En nu aan 't werk!' De roodharige had de drie laatste zinnen zo hard geroepen dat ze door alle passagiers gehoord moesten worden. Iedere Amerikaan en iedere westman kent de betekenis van het woordje 'drink', vooral wanneer het zo luid

en dreigend wordt uitgesproken. Aller ogen richtten zich dus op de cornel. Het was hem, evenals zijn kameraden aan te zien dat hij al half dronken was. Er kon dus op enige sensatie gerekend worden.
De cornel liet de glazen vullen, nam het zijne in de hand, liep op de zwartgebaarde toe en zei 'Good day, sir! Mag ik u dit glas aanbieden? Ik beschouw u als een gentleman en hoop dat u het op mijn gezondheid zult ledigen!'
De baard van de aangesprokene verbreedde zich en trok zich toen weer samen, waaruit viel op te maken dat er een vergenoegd lachje over zijn gezicht gleed.
'Well,' antwoordde hij, 'ik heb er niets op tegen, u dit plezier te doen, maar eerst wil ik weten wie me deze verrassende eer bewijst.'
'Heel juist, sir! Men moet weten met wie men drinkt. Brinkley is mijn naam, cornel Brinkley, om u te dienen. En u?'
'Mijn naam is Grosser, Thomas Grosser, als u daar geen bezwaar tegen hebt. Op uw gezondheid dan, cornel!'
Hij ledigde zijn glas terwijl ook de anderen het hunne leegdronken en gaf het terug. De cornel voelde zich overwinnaar, nam de zwartgebaarde man op bijna beledigende wijze van hoofd tot voeten op en vroeg: 'Ben je soms een mof?'
'Nee, een Duitser, sir,' antwoordde de aangesproke-

ne vriendelijk, zonder zich over deze onbeschaamdheid op te winden. 'Dat "mof" moet u ergens anders zien te plaatsen. Bij mij heeft het weinig zin. Nou, bedankt voor de drink en adieu!'
Grosser draaide zich bruusk op zijn hakken om en ging snel heen, terwijl hij op zachte toon voor zich heen zei: 'Dus inderdaad die Brinkley! En dat noemt zich tegenwoordig cornel! Die vent heeft niet veel goeds in de zin. Moet 'm in de gaten houden.'
Hoewel Brinkley het eerste deel van de wedstrijd gewonnen had, keek hij toch niet bepaald triomfantelijk. Het leek er eerder op dat hij zich ergerde. Hij had gehoopt dat Grosser zou weigeren en zich door dreigementen tot drinken zou laten dwingen, maar deze had de wijste partij gekozen door eerst te drinken en daarna openlijk te laten blijken dat hij niet zo dom was, aanleiding te geven tot een handgemeen. Dit zat de cornel dwars. In deze stemming trad hij, nadat hij zijn glas opnieuw had laten vullen, op zijn tweede slachtoffer, de Indiaan, toe.
Tegelijk met Grosser waren namelijk twee Indianen aan boord gekomen, een oudere en een jongen van misschien vijftien jaar. Naar de onmiskenbare gelijkenis van hun gelaatstrekken te oordelen konden ze vader en zoon zijn. Ze waren volkomen identiek gekleed en bewapend zodat de zoon een verjongde uitgave van de vader leek. Ze droegen leren leggins